

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obdo/83/2018
Identifikačné číslo spisu: 1411206443
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Ľubomíra Kúdelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1411206443.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Inštitút prípravy expertov, o. z., so sídlom Vihorlatská 4, Prešov, IČO: 42 033 918, zastúpeného advokátom JUDr. Miroslavom Tkáčom, so sídlom Konventná 3, Bratislava, proti žalovanému: Národný ústav celoživotného vzdelávania, so sídlom Tomášikova 4, Bratislava, IČO: 00 699 438, zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Cívikom, so sídlom Tomášikova 4, Bratislava, o zaplatenie 189.259,24 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 11Cb/84/2011, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 15. februára 2017, č. k. 3Cob/239/2016-255, takto

rozhodol:

I. Dovolanie odmieta .

II. Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 26. apríla 2016, č. k. 11Cb/84/2011-221 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 152.031,50 eur s príslušenstvom a vo zvyšku žalobu zamietol s tým, že o trovách konania rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

1.1. Žalobou uplatnený nárok posúdil súd prvej inštancie ako nárok na náhradu škody spôsobenej porušením zmluvnej povinnosti v podobe ušlého zisku. Žalovaný porušil svoju zmluvnú povinnosť poskytnúť žalobcovi súčinnosť - a to odovzdať mu dokumenty špecifikované v zmluve o dielo (najmä zoznam frekventantov) - smerujúcu k naplneniu predmetu zmluvy. Porušením predmetnej povinnosti žalovaným vznikla žalobcovi škoda vo forme ušlého zisku v celkovej sume 152.031,50 eur.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) o odvolaní žalovaného rozhodol rozsudkom z 15. februára 2017, č. k. 3Cob/239/2016-255 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti potvrdil a žalobcovi priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Vo svojom rozhodnutí uviedol, že sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, jeho vecnou správnosťou, správnym vyhodnotením skutkového stavu a správnym právnym

posúdením. Podľa odvolacieho súdu žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by privedli pre neho priaznivejšie rozhodnutie. Súd prvej inštancie podľa názoru krajského súdu správne ustálil, že žalovaný svojim konaním porušil povinnosť vyplývajúcu mu zo záväzkového vzťahu a vo svojom rozhodnutí poskytol odpoveď na všetky kľúčové otázky.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dňa 30. mája 2017 dovolanie, ktorým sa domáhal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p., ako aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.

3.1. Vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p. videl dovolateľ v tom, že konajúce súdy sa nevysporiadali vo svojich rozhodnutiach s jeho právnou argumentáciou ohľadne jednotlivých zmluvných dojednaní, čo má za nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, čím malo dôjsť k porušeniu základných princípov spravodlivého procesu odkazujúc na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“ v príslušnom gramatickom tvare) a Európskeho súdu pre ľudské práva. Konanie na súdoch nižšej inštancie tak podľa žalovaného ako celok nevykazovalo znaky spravodlivosti a narušilo princípy práva na spravodlivý súdny proces.

3.2. Naplnenie dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. videl v nesprávnom posúdení predpokladov vzniku nároku na náhradu škody, v posúdení jednotlivých zložiek nároku na náhradu škody a v nesprávnom určení výšky škody (ušlého zisku), a ktorého sa dopustili konajúce súdy v rozpore s ustálenou judikatúrou. Žalovaný pritom polemizoval so závermi súdov nižšej inštancie vo vzťahu k splneniu podmienok pre vznik nárok na náhradu škody a s ustálením ušlého zisku vo výške rozdielu medzi predpokladanou dohodnutou cenou a cenou uhradenou, keďže nezohľadnili náklady žalobcu na poskytnutie služieb, nakoľko žalobca vykonával všetky služby prostredníctvom subdodávateľov.

3.3. Súdy nižšej inštancie sa podľa dovolateľa nezaoberali ani skutočnosťou, v akej výške mala byť škoda žalobcovi spôsobená, a či existuje - za predpokladu, že by konanie žalovaného bolo možné posúdiť ako porušenie povinnosti - kauzálny nexus medzi týmto konaním a údajnou škodou. Zároveň im vytkol, že sa nezaoberali otázkou, či výkon práva žalobcu nebol v rozpore so zásadou poctivého obchodného styku s poukazom na ustanovenie § 265 Obchodného zákonníka, keďže v prípade rozporu s ňou by súd nemusel poškodenej strane priznať nesprávne vykonštruovanú a neúmerne vysokú náhradu škody.

3.4. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 26Odo/1701/2006 dovolateľ uviedol že ak ide o škodu v podobe ušlého zisku, výška náhrady sa odvíja od čiastky, ktorú by v predmetnom období žalobca za obvyklých okolností v danom mieste získal podľa bežných pomerov zodpovedajúcich platnej zmluve, od ktorej je potrebné odpočítať čiastku, ktorú by musel na dosiahnutie tohto zisku vynaložiť.

3.5. Záverom dovolateľ odcitoval definíciu ušlého zisku obsiahnutú v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ v príslušnom gramatickom tvare) sp. zn. 4Cdo/319/2008.

4. Žalobca sa k dovolaniu žalovaného nevyjadril.

5. Najvyšší súd uznesením z 22. novembra 2017, sp. zn. 3Obdo/43/2017 dovolanie žalovaného odmietol, keď dospel k záveru, že konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté namietanou vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p., Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. (dovolací dôvod podľa § 432 C.s.p.) neposudzoval z dôvodu viazanosti právnym názorom vysloveným v uznesení veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 19. apríla 2017, sp. zn. 1VCdo/2/2017.

6. Ústavný súd nálezom z 27. septembra 2018, č. k. IV. ÚS 326/2018-44 na základe ústavnej sťažnosti žalovaného uznesenie najvyššieho súdu z 22. novembra 2017, sp. zn. 3Obdo/43/2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6.1. V náleze vyhodnotil ústavnú sťažnosť žalovaného ako čiastočne dôvodnú, nakoľko dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzil len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420

písm. f/ C.s.p. a neposúdil prípustnosť dovolania aj podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací [podľa § 35 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C.s.p.“)] po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), viazaný právnym názorom ústavného súdu podľa § 56 ods. 6 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii ústavného súdu, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov, bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C.s.p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

8. Pri opätovnom prejednaní dovolania bol dovolací súd povinný v zmysle záverov vyslovených v zrušujúcom náleze ústavného súdu skúmať, či sú splnené podmienky pre uskutočnenie dovolacieho prieskumu tak z hľadiska uplatneného dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 431 C.s.p. (dovolaťom tvrdená vada zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p.), ako aj z hľadiska dovolacieho dôvodu podľa § 432 C.s.p. (dovolaťom namietaný odklon vo vyriešení právnej otázky od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorý mal podľa žalovaného zakladať prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.).

9. K časti dovolania, v ktorej žalovaný vyvodzoval prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p., dovolací súd uvádza, že pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9.1. Pod pojmom nesprávny procesný postup súdu je potrebné rozumieť taký postup súdu v konaní, ktorý je v rozpore so zákonom.

9.2. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk. Naopak medzi tieto práva nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu.

9.3. Pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie sú zásadne „výsledkové“, to znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí v danej veci od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolaťom dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.). Ak dovolateľ uvedeným spôsobom nepostupuje, dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435, čo je dôvodom pre odmietnutie podaného dovolania podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C.s.p.

10.1. Ak v dovolaní nie je jednoznačne uvedené, v čom konkrétne spočíva dovolateľom tvrdená vada zmätočnosti, dovolací súd na rozdiel od právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 nie je oprávnený nahrádzať pasívu dovolateľa, resp. nahrádzať úkony, ktoré bol povinný uskutočniť jeho právny zástupca ako osoba znalá práva a hľadať v texte dovolania, prípadne v predloženej spise, čo by prípadne mohlo predstavovať vadu zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 C.s.p. (rovnako aj 3Obdo/19/2017).

10.2. Dovolaťom dôvod je vymedzený v súlade s ustanovením § 431 ods. 2 C.s.p. iba v tom prípade, ak dovolateľ v dovolaní výslovne uvedie, akým konkrétne špecifikovaným procesným postupom, ktorý

považuje dovolateľ za nesprávny, mu odvolací súd (prípadne aj súd prvej inštancie) znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom je nevyhnutné, aby dovolateľ špecifikoval, aké konkrétne jemu patriace procesné práva mu odvolací súd (prípadne aj súd prvej inštancie) svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať.

11. Vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p. videl žalovaný v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

11.1. Dovolací súd uvádza, že v tejto časti nie je dovolateľom tvrdený dovolací dôvod odôvodnený v súlade s ustanovením § 431 ods. 2 C.s.p. Žalovaný v dovolaní síce všeobecne uviedol, že súdy nižšej inštancie mu nedali relevantnú odpoveď na jeho (vo veci rozhodujúce) námietky, a preto ich konanie malo narušiť princípy práva na spravodlivý proces. Z obsahu dovolania však nevyplýva, realizáciu akých konkrétnych procesných práv mal odvolací súd nedostatočným odôvodnením rozhodnutia znemožniť žalovanému v takej miere, že malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd preto nie je oprávnený posudzovať prípustnosť podaného dovolania s ohľadom na namiatanú nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu (rovnako aj 3Obdo/15/2018 a 3Obdo/18/2018).

11.2. Do práva na súdu ochranu, resp. práva na spravodlivý súdny proces pritom v zmysle ustálenej judikatúry nepatrí, aby súdy prebrali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré predkladá strana sporu (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03), a že právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

11.3. Len ako poznámku dovolací súd dáva do pozornosti, že dôvodom prípustnosti dovolania nie je „údajné“ porušenie práva na spravodlivý proces a ani tvrdenie, o tom, že konanie súdov nižšej inštancie ako celok nemalo podľa jeho subjektívneho pocitu vykazovať znaky spravodlivosti, ale výlučne znemožnenie realizácie konkrétne špecifikovaných procesných práv strane sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, pričom intenzita tohto znemožnenia realizácie procesných práv strany sporu nesprávnym procesným postupom súdu dosahovala mieru porušenia práva na spravodlivý proces.

12. Záverom vo vzťahu k namietanej vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p. poukazuje vo veci konajúci senát dovolacieho súdu na to, že žalovaný vo svojej ústavnej sťažnosti proti skoršiemu rozhodnutiu najvyššieho súdu (uznesenie z 22. novembra 2017, sp. zn. 3Obdo/43/2017) nesúhlasil s odmietnutím dovolania pre to, že dovolací súd sa nestotožnil s jeho tvrdeniami o nedostatočnom odôvodnení súdov nižšej inštancie a nedostatočnom vysporiadaní sa s jeho námietkami.

12.1. Dôvodom ústavného súdu pre zrušenie predmetného uznesenia dovolacieho súdu bol výlučne záver o porušení základného práva žalovaného na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy najvyšším súdom pre záver o neprípustnosti kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. a zároveň podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., ktorý však žalovaný v ústavnej sťažnosti nenamietal, a ktorý spomenul až následne vo svojom vyjadrení z 13. augusta 2018 k stanovisku najvyššieho súdu k jeho ústavnej sťažnosti.

12.2. Vo vzťahu k žalovaným namietaným skutočnostiam vzťahujúcim sa na záver dovolacieho súdu o neprípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. v skoršom uznesení z 22. novembra 2017, sp. zn. 3Obdo/43/2017 sa však ústavný súd vo svojom zrušujúcom náleze žiadnym spôsobom nevyjadril, inak povedané neidentifikoval v nich porušenie základného práva dovolateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Z uvedeného tak explicitne vyplýva, že skoršie závery dovolacieho súdu vzťahujúce sa na žalovaným namietanú vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p. boli ústavným súdom posúdené ako ústavne súladné, a preto pri opätovnom rozhodovaní dovolacieho súdu neprichádzal do úvahy opačný záver (t. j. dôvod pre zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu pre existenciu vady zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p.).

13. Žalovaný vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., nakoľko v dovolaní vytýkal odvolaciemu súdu, že pri riešení jednotlivých otázok významných pre rozhodnutie vo veci postupoval v rozpore s ustálenou judikatúrou.

13.1. Už v judikáte č. R 83/2018 najvyšší súd uviedol, že „ak dovolateľ odôvodnil prípustnosť dovolania

odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., potom je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť“. Na predmetnom právnom názore zotrúva dovolací súd aj v rozhodovanej veci a nevidí rozumný dôvod, aby sa od neho odklonil.

13.2. Prípustnosť dovolania je daná len vtedy, ak sa odvolací súd pri vyriešení právnej otázky skutočne odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, pričom dovolateľ je povinný ním tvrdený odklon v dovolaní preukázať. Naopak prípustnosť dovolania nezakladá všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu (resp. jeho právnymi závermi), alebo všeobecné tvrdenie dovolateľa, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je v súlade s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu.

13.3. Právnu otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C.s.p., sa pritom rozumie tak otázka hmotnoprávna - ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine - ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení (k tomu vid' aj 3Cdo/158/2017).

14. V dovolaní žalovaný nevymedzil právnu otázku významnú pre rozhodnutie odvolacieho súdu (pri vyriešení ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu) a túto otázku nemožno ani z obsahu dovolania zistiť. Ani z obsahu dovolania nie je zrejmé, či predmetom dovolacieho prieskumu má byť otázka náhrady škody, jednotlivých predpokladov zodpovednosti za škodu, otázka ušlého zisku (otázka spôsobu určovania ušlého zisku) alebo otázka nemožnosti priznať na nárok na náhradu škody pre rozpor so zásadou poctivého obchodného styku.

14.1. Dovolateľ - hoci je v dovolacom konaní zastúpený advokátom, ktorý by mu mal zabezpečiť kvalifikovanú právnu pomoc a ktorý by mal mať odborné vedomosti a skúsenosti na spísanie dovolania spôsobom predpokladaným zákonom - si tak nesplnil tak zákonnú povinnosť stanovenú ustanovením § 432 ods. 2 C.s.p., keďže nie je zrejma právna otázka, ktorá by mala byť predmetom dovolacieho prieskumu. Dovolateľ zároveň nepredložil vlastnú právnu argumentáciu týkajúcu sa riešenia právnych otázok, ktorých (ne)opodstatnenosť v kontexte s právnymi závermi odvolacieho súdu mal dovolací súd vo svojom rozhodnutí posudzovať. Z obsahu dovolania rovnako nie je zrejmé, v čom konkrétne sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, keď žalovaný iba na viacerých miestach dovolania odkázal na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/319/2008 a odcitoval z neho pasáž týkajúcu sa definície ušlého zisku (predmetné rozhodnutie sa pritom prioritne zaoberalo otázkou existencie príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody - pozn. dovolacieho súdu) a obmedzil sa na všeobecné konštatovanie, že súdy nižšej inštancie postupovali v rozpore s ustálenou judikatúrou. Predmetné konštatovanie dovolateľa tak jednoznačne nesplňa zákonné požiadavky pre vymedzenie uplatneného dovolacieho dôvodu v súlade so zákonom.

14.2. Pokiaľ dovolateľ poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, dovolací súd uvádza, že zákon viaže prípustnosť dovolania v § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. výlučne na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho, argumentácia inými rozhodnutiami tak nemôže byť spôsobilá vyvolať dovolací prieskum právnych záverov odvolacieho súdu vo veciach, v ktorých dovolateľ odvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.

14.3. Dovolací súd pritom zvyrazňuje, že dovolanie predstavuje mimoriadny opravný prostriedok a nie je ďalším odvolaním proti rozhodnutiam súdov nižšej inštancie. Tomu zodpovedajú aj osobitné kritéria pre vymedzenie dovolacieho dôvodu obsiahnuté v ustanovení § 432 ods. 2 C.s.p., pre naplnenie ktorých nepostačuje skopírovanie textu odvolania do ďalšieho podania adresovaného súdu označeného ako dovolanie, ktoré pozostáva zo všeobecného konštatovania dovolateľa, že odvolací súd vec nesprávne posúdil, tak ako tomu bolo v rozhodovanej veci (text dovolania žalovaného je po obsahovej stránke totožný s jeho odvolaním proti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý bol následne iba doplnený o ustanovenia zákona, podľa ktorých mala byť založená prípustnosť podaného dovolania).

14.4. Pri rozhodovaní o dovolaní nemôže dovolací súd namiesto dovolateľa vytvárať vlastnú právnu argumentáciu vyvodením z možnej nespokojnosti dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu. V takom prípade by totiž uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen koncepcii právnej úpravy dovolania v Civilnom sporovom poriadku, účelu ustanovenia § 421 ods. 1

C.s.p., ale aj princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keďže jeho rozhodnutie by bolo založené na iných skutočnostiach, ako boli tvrdené dovolateľom a ku ktorým mala možnosť vyjadriť sa protistrana vo svojom vyjadrení k dovolaniu.

15. Vzhľadom na vyššie uvedené (viď body 11 a 14 vyššie) dovolací súd konštatuje, že dovolateľom tvrdený dovolací dôvod podľa § 431 ods. 1 C.s.p. - vada zmätočnosti, v zmysle ktorej by malo byť dovolanie prípustné podľa § 420 písm. f/ C.s.p., a ani dovolací dôvod podľa § 432 ods. 1 C.s.p. - nesprávne právne posúdenie, v zmysle ktorého by malo byť dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., nie sú vymedzené v súlade s ustanovením § 431 ods. 2, resp. § 432 ods. 2 C.s.p. Najvyšší súd preto podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C.s.p. dovolanie žalovaného odmietol.

16. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, nakoľko mu v dovolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevnikli (k tomu viď judikát č. R 72/2018).

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.